

ಯುವಭಾರತದ ನಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಿಗಳು-ಕಿಂಡಿಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ-ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವೈಫಲ್ಯದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಗಳು

ಯುವಭಾರತದತ್ತ ಜಗತ್ತು ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಯುವಶಕ್ತಿಯ ಬುಡವೇ ಟೊಳ್ಳಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಸಬಲೀಕರಣಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪೂರಕವಾಗಿಲ್ಲ. ರೇಸಿಗೆ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ತರವೇತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಂತಾಗಿರುವ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ನೈತಿಕ-ಮೌಲಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ದೂರವುಳಿದಿವೆ.

ಈಶ್ವರ್

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಇಬ್ಬರು ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಂದು ವಾರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊಬೈಲ್ ಆ್ಯಪ್‌ಗಳ ಸಾಲದ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಓರ್ವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಪರೀಕ್ಷಾ ಕೊಠಡಿಗೇ ಮೊಬೈಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ ಪೇಜು-ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಇಬ್ಬರು ತರುಣರ ಸಾವುಗಳು, ಯುವಜನರ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಮಾನ ಮಾಡಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಚೆಲುವುಗೊಳಿಸುವ ಹಾಗೂ ಮನೋಬಲ ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವಂತಿವೆ.

ಎರಡು ಸಾವುಗಳ ಮೂಲಕ ಹದಿಹರೆಯದವರ ವಿವೇಕವನ್ನು ಅಳಿಯಲಾಗದು. ಆದರೆ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ಯುವಜನರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ದೇಶದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಅವರ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿ ಸಂಕುಚಿತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ 2018ರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ 103 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುವ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ, ಶೇ. 35 ಪ್ರಕರಣಗಳು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಐಟಿಗಳಲ್ಲೇ ನಡೆದಿವೆ.

ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಮತ್ತೂ ಇವೆ. 2021ರಲ್ಲಿ 10 ಹಾಗೂ 2022ರಲ್ಲಿ 25 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಾವಿಗೆ ಶರಣಾಗಿದ್ದರೆ, 2023ರ ಮೊದಲ ಮೂರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ 15 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬದುಕನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 'ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಪರಾಧ ದಾಖಲೆಗಳ ಬ್ಯೂರೋ' (ಎನ್‌ಸಿಆರ್‌ಬಿ) ಕಲೆಹಾಕಿರುವ 2021ರ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ 35 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಾವಿಗೀಡಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಿಡಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಹದಿನೆಂಟರೊಳಗಿನ ಮಕ್ಕಳು 2020ರಲ್ಲಿ 11,396 ಹಾಗೂ 2021ರಲ್ಲಿ 10,730 ಮಂದಿ ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ 100ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು 2022ರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಏನನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ?

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಾವಿಗೆ ನಿಖರ ಕಾರಣಗಳು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಬಲ್ಲವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಊಹಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೇನಲ್ಲ.

ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಕ್ರೀಣಗೊಳ್ಳುವ ಭಯ, ಪ್ರೇಮ ವೈಫಲ್ಯ, ಪೋಷಕರಿಂದ ದೂರವಿದ್ದು ಆನ್‌ಲೈನ್ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ತಳಮಳ ಮತ್ತು ಭ್ರಮೆ, ಆನ್‌ಲೈನ್ ಆ್ಯಪ್‌ಗಳ ಸಾಲಜಾಲ, ಖಿನ್ನತೆ - ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಸಾವಿಗೆ ಕಾರಣಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ವಸತಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಒತ್ತಡದಿಂದಲೂ ಮಕ್ಕಳು ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಜಾತಿ ಆಧಾರಿತ ತಾರತಮ್ಯಗಳೂ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ.

ಯುವಭಾರತದತ್ತ ಜಗತ್ತು ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಯುವಶಕ್ತಿಯ ಬುಡವೇ ಟೊಳ್ಳಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಬಲೀಕರಣಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪೂರಕವಾಗಿಲ್ಲ. ರೇಸಿನಲ್ಲಿ ಓಡಲು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ತರವೇತು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಂತಾಗಿರುವ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ನೈತಿಕ-ಮೌಲಿಕ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ದೂರವುಳಿದಿವೆ. ಸರ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ಕೂಡ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದರ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವುದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು. ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಜೀವನ್ಮರಣದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಉನ್ನತಿಯಾದರೂ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಾಸದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಬೆನ್ನುಹಾಕಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ಒತ್ತಡ ಹೇರುತ್ತಿದೆ. ಒಂದಷ್ಟು ಮಂದಿ ಆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಮೀರಿ, ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಜಗತ್ತಿನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಯಶಸ್ವಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು, ಅಸಫಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಬದುಕಿನ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಚಾಚುಗಳ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಭರವಸೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬದುಕನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಉಳಿದಿರುವ ಪೋಷಕರನ್ನು ಶಾಶ್ವತ ದುಃಖದ ಮಡುವಿಗೆ ದೂಡಿಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಷ್ಟವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಋಣಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಾವು, ಕುಟುಂಬ-ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ದೇಶದ ನಷ್ಟವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಹದಿಹರೆಯದವರು ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡಾಗ ಆ ನಷ್ಟದ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ದುಡುಕು ನಿರ್ಧಾರ ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದಾದ ಸಾಧಕಬಾಧಕಗಳನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವ ಮನಸ್ಸಿಗಿ ಗಾಬರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಹದ್ದು. ಯುವಜನರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ, ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ಕುಟುಂಬ ಒಪ್ಪಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ, ಯುವ ಮನಸ್ಸುಗಳ ತವಕತಲ್ಲಣಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಕೆಲಸ ತುರ್ತಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.